

THRENVVS,
MATRONAE OPTIMAE AC PIENTISSIMAE

BARBARAE,

Nat. **CZIEREN-
BERGIAE**

VIRI
PLVRIMVM REVERENDI, AMPLISSIMI
CLARISSIMIQVE,
DOMINI

EPHRAIM
PRÆTORII,

REV. MINISTERII APVD THORVNENSES SENIORIS,
AC PASTORIS AD AEDEM B. MAR. VIRG.
MVLTO MERITISSIMI,

VXORI AMANTISSIMAE,
D. XXI. APRIL. A. CI^o DCXLIII.
GEDANI NATAE,
PLACIDE AVTEM DEFVNCTAE
THORVNII,

D. XXIX. OCTOBR. A. CI^o DCCC.
IN SOLENNIBVS EXEQVIIS,
D. V. NOV. EIVSD. ANNI INSTITVTIS,
ANIMIS *supra* *delas* ET OFFICII PLENIS,
DICATVS

GYMNASII THOR. RECT. PROFES. AC VISIT.

THORVNII,
IMPRESSIT JOHANNES NICOLAI, NOB. SENAT. ET GYMNASII TYPOGRAPHVS.

Non aedes potuere Tuae, Venerande Sacerdos,
Intactae infestis porro manere malis.
Quot non per patriam tacito grassata veneno,
Haec tenus innocuos abstulit atra lues?

Haec cum multorum funesta clade penates
Foedaret, Tua stat salva relicta domus.

Quas non tentabas gratas tunc pangere laudes
Excubiis fidis tectus ubique Dei.

At nunc incerto fato mors improba vitae
Eripuit sociam non sine laude piam.

Nae gemis hanc merito, quae sic virtute probavit
Esse sui sexus se decus atque Viri.

Intrepido tamen hunc animo convince dolorem
Magnum, neve Tuis sis minor ipse malis.

Non satis est, Christi normam vocemque docere,
Laus est, exemplo rite praeire gregi.

Divinas revoca foecundi pectoris artes
Non de erunt fidei tot documenta tuae.

Quae parat asservans inhianti gnava colono
Ipsa sibi interdum mella ministrat apis.

Quae praebes aliis placidae solatia menti
Numen cunctipotens imprimat ista Tuae.

Dices: a Domino venit hoc, cur ferre recusam?
Nam mea vita subest illius arbitrio.

Cuique sua est decreta dies, est terminus aevi:
Omnia praescriptis stantque caduntque suis.

Sic mea, chara Deo, est plenis ingressa triumphis
Tecta poli coniux laeta, volente Deo.

Et lubrico defuncta aevo, iam nacta quietem
Laeta vices orbis dedidit fragiles.

Ergo, afvescamus Domino, dum vivimus illic,
Sic animis placidis nulla ruina venit.

Animi dolorem atque affectum conte-
Status haec ser.

M. P. LAENICHIUS, R.

EN! vocor ad tumulum lacrymans, maestosque Penates,
Ruptaque conjugii vincla fidemque queror.
Quid? num mors sacras nostri Senioris in aedes
Ingressa est, illis multaque damna dedit?

Sic est. Quae Pylios fuit annos vivere digna
Matrona, & plures cernere in orbe dies:

Occubuit mortis ferali falce resecta,
Gaudia supremo Numine plena capit.

Illa peregrinos, inopes, aegrosque fovebat,
Munificam viduis Illa ferebat opem.

Virginis, Illa fide vera splendebat, in aede,
Auditrix Verbi candida facta DEI.

Illius pectus fuerat domus incluta sancti
Flaminis, & morum suavis imago fuit.

Quae pia, quae cunctis vixit peramabilis, Illi
Debit in pacis sedibus esse locus.

Ab! quoties pestis rabiem bellique furorem
Devotis precibus pellere prompta fuit.

Ab! quoties flexis genibus lacrymisque rogabat,
Ut DEUS a nostra verteret urbe cruces.

Ab! quoties charo bona verba precata Marito est,
Cum faceret sancto munia sacra DEO.

Ab! quoties mihimet solatia firma volebat,
Cum tetigit fragilem sors inimica domum.

Non est de nihilo, cum falce metuntur honestae
Personae, & cultae moribus usque probis.

Nam velut Heroes ferro mala fata repellunt:
Sic illae lacrymis pellere damna queunt.

Ut glacie dura, spumis niveisque solutis
Pura licet, tamen heu! collutulatur, humus.

Sic ubi canities fidei morumque piorum
Solvitur, ecce luto singula quaeque scatent.

Sim falsus Vates, ne nos majora pericla
Obvallent, quando mors rapit atra pias,

Quae poterant variis ut murus abeneus esse
Hostibus, auxilio resque juvare graves.

Sed

Sed quo prolabor? non vult angustia chartæ
 Pluribus ut referam quæ referenda forent.
 Te queror & doleo, Senior Reverende, quod omnem
 Spem præter Conjux sit tua rapta cito.
 Tranquillam cum qua vitam per quinque trahebas
 Lustra, Tibi tamen hæc nonnisi mensis erant.
 Quò major vestri fuit olim nexus amoris:
 Sævior hõc luctus, grandior atque dolor.
 Optima tot gemitus Conjux ignorat in astris,
 Quot nos depascunt, cordaque nostra premunt.
 Illius in facie species divina resulget,
 Præmiaque a Trino Numine læta capit.
 Maxime Vir, solùm Te non affligit iniquus
 Iste dolor: quæ nunc fors tua, nostra fuit.
 Si nimium tua damna doles, mihi divide luctum,
 Parte dolet, quisquis condoluisse potest.
 Non æquum est fortes animos deponere: fas est
 Majores fati casibus esse Viros.

Hisce Beatissimam Conjugem Maxime Reverendi
 Dni Senlotis, Fautoris & Comparris perdilecti
 comitari voluit

M. Martinus Böhm.

O Senior summè Reverende, querela piorum
 De fati à me vix Tua lecta fuit:
 Qua quereris mitti funesta peste sub umbras
 Multos, exemplum qui pietatis erant;
 Quaque superstibus præbes solatia mæstis.
 Hanc dum tristitiâ plenus & ipse lego,
 Nuncius accelerat referens: Domini Senioris
 Conjux in vivis desit esse modo.
 Obstupui, verùm reputans mendacia fama,
 Incerto testi credere vix potui:
 Certior ast factus chara de morte marita,
 Cum qua mansuetè vivere sœtus eras;
 Nescio, num pro Te primùm solatia scribam,
 Vir Venerande; vices Conjugis an doleam.
 Dumque diu cunctor, scio Te solamina ferre
 Posse Tibi, sicut ferre soles aliis:
 Et plorare vices Ejus, quæ scandit ad astra,
 Et cæli carpit gaudia, non opus est.
 Mortua quapropter tranquilla in pace quiescat,
 Tuque diu vivas, Vir Reverende, precor.

M. MARTINUS BERTLETTIUS.